

ПРОБУЖДА ЛИ СЕ БЪЛГАРИЯ?

Проф. Орлин Загоров

Разумът все по-властно налага необходимостта човечеството да прогледне за последиците от амбициите на „*Monarchia Universalis*“. Една идея за световна монархия), която от времето на Карл V през XV век мечтае за една могъща световна олигархия, осъществяваща икономическа, геополитическа и културна експанзия в Новия свят. От средата на XX век САЩ са обладани от същата налудничава амбиция, вече насочена към световно господство. Новата амбиция се налага чрез формулата „Американска глобална стратегия“, която съдържа трите лица на глобалното зло: смърт на националните държави, обезличаване на националната идентичност; ликвидиране на държавния суверенитет на народите! Поставени в колониална зависимост, те са обречени на дълбоката пропаст между богатството и бедността, а съдбата им се превръща в най-ярката проява на социалната несправедливост и тоталната корупция.

На мястото на религията като обединяваща духовна сила в миналото, днес е поставен нейният политически еквивалент – неолибералната идеология представена като демокрация. В основата ѝ са политическите и финансовите интереси на едно малцинство от 1%, което разполага с 80% от световното богатство. Ф.М.Платнър, например, пише, че това е свят, в който има само един господстващ принцип на политическа легитимация – демокрацията и само една свръхсила – Съединените щати.* Збигнев Бжежински също подчертава, че крайната цел на американския глобализъм е „позицията на Америка на единствената и фактически първата действителна глобална сила, в която американците виждат предопределена съдба.“**

На стр. 2

На стр. 6

"БЪЛГАРИЯ ЦЯЛА СЕГА НАЗИ ГЛЕДА"!

"ГНЕЗДА НА ДЪРВЕНИЦИ"

ПРЕД ТРЕТОМАРТЕНСКИ РАЗМИСЛИ ЗА БЪЛГАРСКОТО ОСВОБОЖДЕНИЕ, ЗА ИСТОРИЯТА И НЕЙНИТЕ СВИДЕТЕЛСТВА, ИЛИ КОГА И ЗАЩО СЕ ПРОСЪЛЗЯВАТ ЦАРЕТЕ НА РУСИЯ?!

Руско-турската освободителна война от 1877г – 1878г е едно ново начало, едно ново раждане на българската държава и нация. Трудно е да си представим съдбата на България без нея. Възкръсването ни, като народ със свое име и място под слънцето е едно от най-големите чудеса в човешката история. Това чудо стана въпреки жестокостите на най-варварската тирания – турската. Няма по-дълго и по-черно робство от това, което близо 500 години бе затиснало България. И никой европейски народ не е платил толкова висока цена за свободата си, както българският.

Тези пет столетия са препълнени с еничари, кърджалии и „времена разделни“, през които българската кръв не успяваше да засъхне върху ятаганите на тиранина. Но те бяха и столетия на съпротива: с хайдутите, със завери и комитетски съзаклятия, с воеводи и апостоли.

И тези времена на страдания родиха в тъмнината на вековете исполините на българската национална революция: Раковски, Левски, Каравелов и Ботев, Хаджията и Караджата, Бенковски и Волов, които спасиха поруганата чест на Отечеството. „Как сладко е да се умре за Отечеството“, въз-

Минчо МИНЧЕВ

кликва, качен на бесилото в Горна Оряховица Георги Измирлиев – Македончето! Руско-турската освободителна война доведе до победоносен край тяхното велико дело.

Героичната борба на бъл-

гарския народ за национално освобождение и независимост, свещено право на всеки народ, и нечуваните жестокости извършени от турските орди в България при потушаването на Априлското въстание, събуди съвестта на целия християнски свят. Сред братския руски народ започва мощно движение в защита на българите. На 24 април 1877г. в Кишинев, епископ Павел прочита Манифеста за обявяването на войната. Александър II прекъсва речта си, защото ридание дави гърдите му. На Скаково поле са строени първите дружини от доброволци, дошли от всички краища на многострадалното ни

Отечество. Офицерите едва ги въздържат да не развалят строя и да не гърмят с пушките. „*Великото стана!*...“. Започват дни на безмерни изпитания, възторг и нечуван героизъм.

314 дни, през които един руснак ще умира за свободата на двадесет българи.

Русия заплати нашата свобода с кръвта на десетки хиляди свои синове. Никой никога и никъде не е заплащал такава цена за свободата на друг народ.

А народ, който помни цената на свободата, той знае да почита и освободители.

На стр. 3

И двамата автори са убедени, че „понастоящем тази безпрецедентна **американска глобална хегемония е без конкуренция.**“

(пак там, с.38) Харвардският професор Самуел Хънтингтън е още по-ясен: „Един свят, лишен от върховенството на Съединените щати, ще бъде свят с повече насилия и безредици, с по-малко демокрация и икономически растеж. Продължителният международен пресвояк на Съединените щати е основополагащ за благоденствието и сигурността на американците и за бъ-

щото в случая е сяпата покорност на управляващия елит в редица постсоциалистически държави. С малки или по-точно с големи изключения - Русия, Унгария, Сърбия и др.

Почти всички държавни мъже с изумително старание напълно безкритично припхват на идеологическите внушения на новите си господари от Запад, дори с голяма доза престараване, като обявяват всяка проява на национално достойнство за ксенофобия, шовинизъм, нацизъм и преследват истинските патриоти.

Кокосата слепота на самозабравата

им преци да видят как на Запад – Западна Европа и

ета опасност за многообразието и различieto. Те обаче, упорито премълчават, че новият „световен ред“, който ни натрапват, представява „нов глобален тоталитаризъм“ с диктатура, обръната и навън, в който са заложени не по-малко опасности отколкото при националната държава.

Най-накрая противниците на националната държава се противопоставят на смяната на системата, като премълчават истината, че това е налагане на друга, още по-порочна, още по-несвършена, несправедлива, античовешка, алчна е бездухавна, агресивна и корумпирана

тях държави воювали за независимост и свобода. Известно е, че до появата на националните държави в Европа, доминиращата идеология бяха монархическа, колониална и реваншистка, империалистическа. И без националните държави предходният период е изпъстрен с далеч по-жестоки и безсмислени кръвопрлитни сблъсъци. Сега това го вършат „силите за бързо реагиране на НАТО“ навсякъде, където народите се съпротивляват на налагането на модел на развитие, който противоречи на националните им традиции.

Само през периода след Втората световна война (1945 г.) до

ето значение. Главният недостатък в разсъжденията на Робърт Рейч се изразява в това, че и тук американската действителност се пренася върху Европа и света. А те са различни. Това прави уязвими обобщените изводи на автора.

Всъщност действията на САЩ и техните слуги в Европа са мотивирани от

рефлекторния страх,

че народите от периферията неизбежно ще въстанат и един ден ще обявят война.

Това ще бъде безпрецедентна за днешно време война, подобна на варварските набези през VII и VIII век, когато Европа бе победена и потъгна

“ГНЕЗДА НА ДЪРВЕНИЦИ”

И не забравя принесените за неговото освобождение свои и братски жертви. Българският народ се оказа достоен за свободата. Той знае, кому дължи Освобождението си. И правдата за това ще се предава, като най-скъпоценно наследство

от род на род. И до века. Така че напразно се моят безпамятниците и враговете – български и руски.

Днес все по-често, особено около националния празник 3-ти март, се размърдва и размиришава най-презрения гнилоч в съвременна България. Като торни червеи и бръмбари се разпъзват „привидци“ с късна дата, за да омадовожат сътворения в историята безпримерен подвиг на руския народ за Освобождението на България. Тези закъснели „борци за истината и правдата“ нямат друга грижа, освен да доказват имперските помисли на Русия, но като няма как с декрет или папска вула да я пратят в джандема, се опитват току да сипят, по възможност в

душата на всеки българин и русин, поне по лъжица катран. Сякаш искат да го подсетят, колко е неизтребима омразата на техните господари към великата спасителна мисия на Русия през вековете, която със самата си същност подлага на изобличение „цивилизаторските им активни“ и „Отговорностите на белия човек“, ако си припомним думите на Ръдиард Киплинг.

В края на своя знаменит опус „Още една по-особена дума за славяните и славянския въпрос“ великият Фьодор Михайлович Достоевски пита: „Защо Русия се нагърбва с такива грижи?“, - и отговаря на сведущи и несведущи: „За какво ли? За да живее висви живот, велик живот, за да освети света с великата си безкористна и чиста идея, да воплоти и създаде в края на краищата великия мощен организъм на братския племенен съюз, да го създаде не с насилие, не с меч, а с убеждения, с пример, с любов, безкористност и светлина.“

Фьодор Михайлович Достоевски

И продължава великият писател: „Ако нациите не живеят в името на вис-

ши безкористни идеи, в името на висшите цели и в служба на човечеството, а служат само на собствените си интереси, те непременно ще закостенят, ще загинат, ще умрат. А по-високи цели от тях, които си поставя Русия, няма. Тя служи на славяните безвъзмездно и не чака от тях благодарност, трудо се за тяхното нравствено (а не само политическо) обединение в едно велико цяло. Едва тогава всеславянството ще може да каже своето изцъртелно слово на човечеството.“ И заключава провидецът: „Няма в света по-високи цели от тези“.

Но торните бръмбари на платената русофобия не би ги спрел дори непоклатимият авторитет на Достоевски, на когото като нищо биха лепнали етикета „Сурковска пропаганда“. Дотолкоз са обнагтели в своята мисия за дерусификация на българския народ, че не им е необходимо да преповтарят мухлясалите аргументи на известния със своята „дружеско“ още в средата на 19в. международен „чувственник“ абат дьо Кюстен. За клакюрите на неговата изначална русофобия и гейска слава, са непозволими нито мисията на Русия „да освети света с великата си безкористност и чиста идея“... „с пример, с любов, с безкористност и светлина“, нито риданията и сълзите на един самодържец - Великият наш Цар Освободител - Александър Втори. За тях те не са пример за човешка отговорност и държавническа мисия в историята. За това, нека потърсим тези основания за мисията на руския народ и руските царе още по-назад в миналото, в пред имперските времена на руската държава.

ПРОБУЖДА ЛИ СЕ БЪЛГАРИЯ?

дещето на свободата, демокрацията, отворената икономика и международния световен ред“.

(По Бжежински, 36. Цит. Съч. С. 85)

Збигнев Бжежински разкрива и връзката между американската глобална стратегия и идеята за единна Европа, която се използва за прикритие пред наивните политици в света. Главната цел на Америка, пише той, е да се изгради „една Европа“, основаваща се на френско-германското сътрудничество, една жизнеспособна Европа, свързана със Съединените щати и разширяваща обсега на своята демократична международна система на сътрудничество, от която толкова зависи ефикасното упражняване на американското глобално „превъзходство.“*** След разпадането на „советския блок“ осъществяването на тази глобална стратегия има за главно препятствие пред себе си националната идеология, основана на националната идентичност, националният характер, националният дух и националната държава, която гарантира националния суверенитет. Ето защо от самото начало нахлуването на неолибералната идеология в страните от бившия „източен блок“ бе свързано с обявяването на националната идея и стремежа към национална идентичност като главна опасност за либералната демокрация. В името на тази „демокрация“ от народите се изисква да се откажат от националната идея, от правото си да отставят своята национална независимост и суверенитет, своята национална идентичност, своите национални интереси. Озадачава-

САЩ разизмът се въздига във висш принцип на тяхната демокрация, под прикритието на „националните интереси“ които те са длъжни да защитават в другия край на света. Малцина са хората с будна съвест, които разбират, че историята опровергава внушенията за бързото изчезване на нациите в наши дни, че те представляват остатъчно явление. Историята е категорична: една държава може да бъде разрушена със сила, но нацията – не. Съвсем очевидно е, че в бъдеще нацията ще се утвърди като устойчив социокултурен еквивалент на гражданското общество, а националната държава – като фактор за цялостна реализация на социалната справедливост.

В същото време в редица страни, включително и в България, политическата кохорта от десетки партии и политически движения не забелязва как всички те чрез ръководното си тяло са въввлечени в машината на националното обезличаване. Не случайно навсякъде, където САЩ, ЕС и НАТО успяват да въвлечат в усилията си политическия елит на дадена страна, този елит без проблемно съумява да създаде в съответната страна, един свят без национална идентичност, без суверенитет и национални идеали.

Атаките срещу националните държави имат многобройни „мотиви“. Преди всички противниците на националната държава изтъкват, че генетично тя носела в себе си насилията, насочено навътре – към малцинствените – етнически, религиозни, езикови и културни групи и кри-

цивилизация. Националната държава е призвана да осъществи действително радикална промяна в цялостното устройство на света, в който ще тържествува една нова цивилизация, основана на универсални ценности като: справедливост, свобода, хуманизъм, братско единение на народите. Наш дълг е да подготвим нашите деца и внуци за тази нова цивилизация. Това, впрочем, ни повелява и логиката на собствената ни морална философия, определяща съдържанието на българската национална идентичност. В това истинските родолюбци в миналото и днес виждат и смисъла на усилията за изграждане на гражданско общество.

Срещу националната държава се използва още един аргумент.

Същността му се състои в това, че националната идеология и националното съзнание били причинили многобройни кръвопрлитни сблъсъци между народите през последните няколко века, когато нациите и свързаните с

наши дни са водени около 150 войни. Причините за тях в повечето случаи са наднационални и са резултат от амбицията на големите държави за световно господство. Така че, нациите и националните държави сами по себе си не са неизбежен източник на военни сблъсъци между народите. Същото се отнася и до религията. Затова е прав американският политолог Майкъл Барън, когато пише: „Проблемът не е в изживяването на национализма, а в изграждането на световни общества и свят без войни. Историческият опит на човечеството показва, че войни, дори геноцид, могат да родят и верския фанатизъм, и либералните, и социалистически идеи, изродили се във фанатизъм и човеконенавистничество.“

Робърт Рейч от Харвард (САЩ) предупреждава в началото на 1992 г., че идва краят на националните икономики, че задачата на нацията и държавата в световната икономика се променя, че патриотизмът в неговия традиционен смисъл, губи сво-

ла в тъмните векове. (Атали, Ж. Хилдолоетис; С., 1992, с. 23) Жак Атали предупреждава: „Борбата за овладяване на натъпващия световен ред бледнее пред потенциалните конфликти, между двете очертаващи се пространства. Капитализмът ще бъде пропаднал между богати и бедни народи. За да се избегне това, глобализмът, като доктрина за световно господство на една - единствена и първа суперсила, има нужда от възраждане на племенния строй във всичките му варианти.“

Очевидно е, че в случая става дума за установяване на империум, който предполага ограничен или нулев суверенитет за периферите и неограничена власт (политическа, икономическа, социална, държавно-идеологическа, геополитическа, военно-стратегическа) на метрополитите.

Идеологическите корени на глобалното зло се виждат пределно ясно, от една страна, в предпочитанията към либерализма с неговите основни политически породи като индивидуализъм, кос-

мополитизъм, глобализъм, трибализъм, и от друга – в отричането и отхвърлянето на националната идентичност и идеята за хуманистична цивилизация с нейните принципи като колективизъм и благоденствие за всички, солидарност и социална справедливост. А историята недвусмислено потвърждава, че в държава, където обедняването и обезличаването застрашават основните права на хиляди хора, не може да се говори нито за демокрация, нито за национално единство, нито за гражданско общество, нито пък за национална сигурност.

Съвременният човек е обект на постоянно въздействие на всевъзможни източници на смляна и натрапена информация. Това ни отнема способността да мислим и анализираме самостоятелно, превръщайки ни в личности без лично мнение, без собствени ценности, без твърда позиция, от която да възприемем света. В резултат на това много млади хора нямат кауза, на която са готови да се посветят. Те са във властта на първичната наслада от живота, но не познават същността на усещането да живееш като човек, да мислиш самостоятелно, да се бориш за справедливостта. В редица случаи в това състояние изпада цялото общество.

Технологията на приспиването

Още Монтескьо предупрежда-

дава, че всяко робство започва с приспиване. От своя страна американският философ и есеист Ноам Чомски най-добре формулира десетте начина за манипулация на общественото мнение, сиреч за „приспиване“, с които се моделират граждани на тъпа, послушна и безопасна маса. В условията на „преход“ у нас, особено когато корупцията, духовното падение, начинът на индоктриниране придобиват характер на всекидневна политика, прилагането на тези принципи е политика прераснала в престъпление срещу съвестта и разума.

На първо място Н. Чомски посочва „отвиляне на вниманието, което намираща израз в „постоянно отклоняване на съзнанието на хората от реалните социални проблеми, насочвайки ги към теми, които нямат реално значение. Това авторът нарича „тихо оръжие за тихи войни“. Пресен пример: Елена Йончева се изказа пред конгреса на БСП в събота (26 януари 2019 г.) и каза съществени неща, посочвайки как управляващите днес прилагат посочените от Чомски „10 начина да ви направят тъпи, послушни, безопасни“. Следващият ден (неделя) в „24 часа“ на челно място на първа страница пише: „Елена Йончева – звездата на Левия конгрес“. А на с. 3-та за конгреса на най-голямата опозиционна партия със стогодишна предистория, всичко за форума се представя по ироничен начин (24 часа, 27.01.2019, с. 1,13).

В второ място Чомски посочва как изкуствено се създават проблеми, а след това се предлага начин за решаването им.“ У нас този начин по презумция се предоставя на „шефа“.

На трето е „методът на постоянното прилагане.“ Кокто споменава световно известният философ, този начин у нас най-често е прилаган особено през периода 2010 – 2012 г. Най-характерните примери се отнасят до законопроектите, предложени от правителството във връзка с предоставяне на чужденци правото да купуват българска обработваема земя, с т.нар. Истанбулска конвенция. И двата примера са фундаментално опасни за бъдещето на българската нация и държава. Срещу тях се обяви огромното мнозинство от населението на страната. Но налице са очевидни индикатори, че правителството, за съжаление, не се отказва от своите намерения. Очевидно тук са налице две възможности за настоятелно

осъществяване на тези намерения: или не разбира предостатъчно опасността или преднамерено служи срещу интересите на народа. Други обяснения за действията му са неприемливи, защото чрез отлагането на изпълнението на непопулярни решения, представени като „болезни и необходими“ възпросът остава открит. И се започват увещания и заобиколни маневри за проникване в други закони. Додето обстоятелствата станат до толкова неударжими, че правят съпротивата на гражданите безсмислена. Така побеждава силата на капката, която дълбае скалата не със сила, а с постоянство.

Другите начини за постигане на определена цел са третирането на хората като инфантилни, демонстрирането на свърхболезнена реакция на страната, по повод всяко неodobрение на действителността в с цел емоционалното смазване на опонента. Най-чудовищният и античовещ способ е държането на хората в неведение

Особено силно ударението на такъв тип пропаганда се забелязва в бившите социалистически страни. Тук акцент е в засилването на чувството за вина у 90% от населението, което открито се обявява срещу приемането на този тип уродливи порядки, натрапвани през последните три десетилетия. Обвиняват тези хора най-вече в носталгия по придобивките през социалистическия период, или че не искат да приемат фалшивите ценности на неолиберализма. В това отношение се разчита на старание-то и престараването на разни ренегати, деривати, демагози, соросоиди и особено тип идеологически

еничери превърнали се в главни рупори на лишението от всякаква логика парадокс, наречен деидеологизация. Но влизайки в противоречие със себе си, те проповядват в същото време скверната идеология на неолиберализма, на религиозния фундаментализъм, на мультикултурализма и т.н.

Използвайки средства, характерни за най-мрачните времена на тоталитаризъм, деспотизъм и фанатизъм в човешката история властта продължава „да се знае за хората повече, отколкото те самите знаят за себе си“ (виж: Чомски, Н. 10 – начина да ви направят тъпи, послушни и безопасни, нова зора, бр.46, 11.12.2018, с. 12).

* (Платнър, Ф.М. демократичният момент. - „Спектър“ № 79, 1992.)
** (Бжежински, 36. Голямата шахматна дъска. Американското превъзходство и неговите геополитически императиви. С., 1997, с. 7, 19)

През 1876 г. в Киев Иван Оболенски издава своето изследване "Московската държава по времето на цар Алексей Михайлович и патриарх Никон, според записките на архидякон Павел Алепски". В това съчинение е поместено мнението на цар Алексей Михайлович от 1656 г., наричан от своите съвременници най-тих сред царете. По времето на Светата Пасха, през същата година, приемайки в Москва Великденските поздравления на делегации и сановници, между другото попитал православни търговци от Балканите: "Желаете ли да ви освободя от плен и да ви откупя?". И като чул утвърдителния отговор, добавил: "Тогаз, като се завърнете в своята страна, кажете на всички монаси и епископи да молят Бога и да четат литургии за мен. И техните молитви да ми дадат сила да отска главата на техния враг". И както свидетелства архидякон Павел Алепски, "проливайки обилни сълзи, царят след туй казал на велможите - сърцето ми е покрусено от поробването на тия нещастни люде, които стенат в ръцете на враговете на нашата вара. Бог ще ме призове да отговарям в Съдния ден, ако имайки възможност да ги освободя, я пренебрегна. Не зная докога ще продължава това злощастно състояние на държавните дела, но от времето на баща ми и неговите предшественици не преставаша да цвят при нас постоянно жалби срещу игото на поробителите от патриарси, епископи, монаси и обикновени бедни хора. И нито един не е дохождал, без да е гонен от сурова печал и без да баяа от жестокоста на своите господари; и страхувам се от възростите, които ще ми загаде в него ден Творецът; и решиш в ума си, ако така е угодно на Бог, ще хвърля всичките си войски и хазна, ще пролея кръвта си до последна капка, но ще се постарая да ги освободя."

Както се вижда, православната вяра и славянската принадлежност са златна амалгама на благородната мисия, която е отрицала енергията на руското общество през вековете, придавала му блясък и благородство, окриляла го е за славата и величието на Русия и е предопределяла пътя за Освобождението и на България.

Разсъждавайки за мисията на Русия, идеологът на Източния въпрос Константин Леонтиев пише: "Всички други държави действат на Изток почти единствено с външен, механически така да се каже натиск, със своята военна или търговска сила... Само на Русия единствено са й поставени на вероизповедно начало съсем други задачи и условия... Само за руската политика на Изток е възможно щастливото съчетание на надеждата, на религиозното спасение и движението напред, националността - с вярата, свещената старина - с възбуждащата пориви свръременна подвизност. Да, точно това свойство е присъщо на народите ни - да потърсим преди всичко опора, в която са дълго натрупани и православните ни сили, и сега толкова могъщи у нас. Не травахте ли с тези християнски нации от Изтока да се сбlijим и сдружим, защото нашите собствени свещени предшественици са по-ярко и по-здравно изразени, отколкото при другите народи".

И снава ясно, че акцентът на руската мисия за освобождението на славянските народи от Балканите има преобладаващо кръвно-духовна компонента. Ето срещу тази цивилизационна формула на Леонтиев - "да се сбlijим и сдружим", винаги е бил насочен векторът на цялостната политика на колективния Запад, още от преди времената и опусите на споменатия „нyвстeник“ абаг дьо Кюстен.

Именно в резултат на последователната и насочена русофобия, която отчита и осъзнава духовните и културните основания на създадения от историята българско-руски цивилизационен съюз, основан на градионния принос на българското православие и Кирилската писменост и въздигнатата на нов етап с Освободителната война от 1877-1878г формула на Константин Леонтиев, „да се сбlijим с сдружим“, могат да бъдат очертани границите на българската историческа съдба. Към нейните страдалчески черти в огледалото на историята, могат да бъдат разчетени и посланията и основанията на българофобията, която предхожда по време миязмите на целенасочената русофобия. От кладите на богомилите, от ненавистта на потомците на западното рицарство, погинало

от Калояновия меч край Адрианопол, през откровенията на княз Бисмарк на Берлинския конгрес, че те не са се събрали тук да правят „българите щастливи“, през краха в Ньой, разтерзанията в Париж след ВСС и последствията след капитулацията на Мала, всички тези свидетелства за българската участ, не издават по-малка ненавист към нас, от колкото омразата към всички руско. Но ако ненавистта към Русия, може все пак да бъде обоснова на нейната плашеща огромност и сила, то ненавистта към понятие, като „българин“, „България“ и „всичко българско“, издават предопределения край не само за българската държавност, но и за българската нация.

Недвусмислено доказателство за това е днешната наша народностна участ, когато в прегръдките на т.нар нов цивилизационен избор, без приятели и надеждни съюзници, България се топи пред очите на света, като юлска пряспа. Но над престъпното беззаберие на демократичните ни управници, дори Господ, както би казал поета гледа все още от небесния свод „тих и невъзмутим“.

В своето знаменито стихотворение „Към родина-та“, Атанас Далчев има един пророчески стих, който макар да е изповед на поета или на лирическия герой пред Родината, аз ще си позволя волността да съотнеса към преднамерено сатанизиране на руси

"ГНЕЗДА НА ДЪРВЕНИЦИ"

и българи, за което мнозина си затварят очите. Сатанизиране, основание за което, както вече споменах, е сътвореният от историята българо-руски цивилизационен съюз. И Русия и България, всяка поради своя път през историята и поради неразличимостта между духа, културата и цивилизационната им същност са и ще бъдат несменяема цел за отстрел пред без-

Константин Леонтиев

мислостното дуло на изначалната ненавист на Запада. Сиреч, тежко е да го кажа, но ми се струва, че сме осъдени от тази ненавист и под каквито и форми да бъде прикривана тя, и както и да бъде отричана, единственото, което ни очаква през годините занаяпред, е страданиято. Именно за него ме подсети стихът на българският поет Атанас Далчев: „Страдание-то мен по-силно с теб ме свързва и нашата любов в една съдба превръща“.

Мислих, че тук ще сложа точка на тези мой пред третомартенски размисли, но върчайки се към основанията за този свят български празник, как да не се позове човек отново на великия провидец Фодър Михайлович Достоевски! Неговите разсъждения, които искам да припомня отново са свързани с позицията на прочутия по онова време английски журналист Форбз, военен кореспондент на в. „Дейли Нюз“. Като

признава достойнствата на "прекрасните му и възлюбени статии от бойното поле". Достоевски съобщава, че Форбз искрено признава "пълното право", на турците да изстребят цялото българско население на север от Балкана в момента, когато руската армия преминава Дунава. „Форбз, пише Достоевски, „почти съжалява, че нещата не са се развили така и прави извода, че българите трябва да са вечно признателни на турците, че не са ги изклали позово като овце“.

Струва ми се, че се налага дори и по отношение на днешната несвършваща мантра за човешките права и демократичните принципи на нашите нови партньори да се запита как и защо този наистина тъй образован човек като Форбз, представител на една толкова велика и просветена нация, каквато е Викторианска Англия, може така хладнокръвно да признава подобни права на турците? „Това ли е последният цвят и плод на английската цивилизация“ - пита великият писател, и продължава: „Обърнете внимание обаче, че той безспорно не би се изказал така, ако ставаше дума не за българите, а за французите или италианците. Той говори така само защото те не са нищо повече от някакви славяни българи. Виждате ли родовото кръвно презрение на Европа към славяните и славянското племе? Те ги имат все едно за кучета. Допуска се, че е възможно и разумно да се изколят

всички до един, цялото племе, жените и децата. И което е много важно, забележете, че не го казва граф Биконсфийлд, него политиката, "английските интереси", го принуждават да изразява такива бандитски зверски убеждения, докато Форбз е частно лице, не е държавен деятел, не му е възложено да брани интересите на Англия на всяка цена. А и вижте какъв човек е: честен, правдив, талантлив, хуманист, което ясно личи от предишните му писания. Причината в случая е именно това западноевропейско презрение към всичко, което носи името славяни“.

Цитатът стана твърде дълъг, на как да спреш наред думата гения Достоевски? Както се вижда, генезисът на възходите и паденията на славянските народи, и по-специално към нас, българите, има своите цивилизационни основания. Хората на Запада и тогава не са си представяли „гнездата от дървеници“ за нещо ценно. Дали днес ни оприличават на нещо различно, на хора например, на народ със своя велика история и принос в световната култура? На този въпрос нека всеки сам и честно си отговори. И сам да намери своето място и мястото на своите деца и внуци като българи и славяни в този г. нар. нов цивилизационен избор и ми се струва, че сатанинската мелница, която премилла народа ни вече 29 години, е всеощност едно ново издание на непрехнемните възгледи на наследниците на онзи далечен военен кореспондент на в. "Дейли нюз". От тези непроменими възгледи на Форбз и предците му иззира и омразата към Русия, която за радост никога не е била някакво „гнездо на дървеници“, а винаги е била колос, гигант и сила, с която не може да не се съобразиш. „И тъй като Русия също е славянска нация, как ли я мразят сега на Запад, пита се Достоевски, и добавя: - Ако ще и само инстинктивно, подсъзнателно, как ли се радват на всеки неин неуспех, на всяка нейна беда!"

Да отговаряме ли на провидеца отпреди 140 години? Да търсим ли някаква връзка между случая Скрипал и случая Гебрев, които днес не случайно ги обвързват? Да разказваме ли отново неговите пророчества за бъдещето, както и нашите спомени от бъдещето? Всичко е пред очите ни. Няма нищо ново под слънцето. Има една истина и тя е, че силата никога не се е нуждаела от посредници. Че слабите винаги ги бият. Че България без Русия е обречена! Че и Русия без България ще бъде разнищена! Че пътят ни в страданията е общ и неотменим и че не случайно нашата любов в една съдба превръща.

Но ще възкръсне Бог и ще се разпръснат неговите врагове!

И ще бъде ден.

От ныне, до века!

ЕДНО ЗАБРАВЕНО ИСТОРИЧЕСКО ИЗСЛЕДВАНЕ ИЗЛЕЗЕЕ НА БЯЛ СВЯТ

Студия на генерал Георги Вазов за Освободителната война 1877-1878 година

Милен Куманов

Името на генерал Георги Вазов е достатъчно известно не само на военните историци, но и на по-широкия кръг на нашата общественост, за да има потребност да се припомня макар и в най-едри щрихи неговата биография. Славата, която придобива особено с пробива на отбраната на Одринската крепост и нейното превземане на 13 март 1913г по време на Първата Балканска война от 1912-1913 г. е напълно достатъчна, за да остане то завинаги на една от първите места във военната ни история.

Малцина обаче знаят, че той е един от първите изследователи на Руско-турската война от 1877-1878 г. Да се заеме с тази задача причина за това става едно писмо на комитет „Българско отечество“, възлаган от неговия брат Иван Вазов с дата 27 юни 1898 г. Документът е твърде съществен, тъй като по онова време Иван Вазов е министър на народното просвещение в правителството на Константин Стоилов.

В писмото липсват аргументите, поради които споменатият комитет се е обърнал към него с тази молба. За тях обаче не е никак трудно да се досетим. През 1898 г. Георги Вазов, макар и още да няма 40 години, има зад гърба си твърде богата биография:

Пред ходатайството на такава авторитетна личност, каквато е бил Иван Вазов, брат му не е могъл да откаже и се заема с изпълнението на възложеното му поръчение. Срокът за това бил определен – 1 декември 1899 г. Поради претектите си служебни ангажменти

ската войска. Името му обаче придобива по-голяма популярност във връзка с участието му в детронирването на княз Александър I Батенберг (август 1886 г.). След неуспеха на преврата Георги Вазов емигрира в Русия, където завършва и Николаевската военна академия (1888 г.). В Русия Г. Вазов прекарва още едно десетилетие, през което служи в руската армия. Завръща се в България през 1898 г. с чин подполковник и отново постъпва в българската войска, запазвайки военния си чин.

Очевидно и през втория период на пребиваването си в Русия Г. Вазов несъмнено ще да е проявявал интерес към Освободителната война, за което най-добре е бил осведомен неговият брат Иван Вазов, с когото те поддържа близки братски отношения. Това според нас е може би и главната причина, поради която комитетът „Българско отечество“ се обръща към него. Задачата, която му се възлага е: да напише монографията „Нова военна история“, в която да засегне участието на българите в Освободителната война.

Пред ходатайството на такава авторитетна личност, каквато е бил Иван Вазов, брат му не е могъл да откаже и се заема с изпълнението на възложеното му поръчение. Срокът за това бил определен – 1 декември 1899 г. Поради претектите си служебни ангажменти

Генерал Георги Вазов

Георги Вазов не успява да се вмести в него и подготвя ръкописа малко по-късно – в началото на миналото столетие.

Това което буди голяма изненада е фактът, че той не излиза от печат и остава на съхранение в семейството му в продължение на много десетилетия. Той можеше и до днес да не види бял свят, ако случайно с неговото публикуване не се бе заела Цветанка, която в битността си на дългогодишен музеен работник в Сопот е била в тесни приятелски отношения с наследниците на генерала – неговите две дъщери Верка и Зорка. Неделчева узнава от Верка за ръкописа, и проявила интерес към неговата съдба. В отговор последвало пъл-

но мълчание. Впоследствие се оказало, че той бил предаден на един журналист и публицист от Сопот с намерението да го издаде, но работата по необясними причини се проточила.

Едва след като успяла да получи самия ръкопис Цветанка Неделчева се заема с подготовката на неговото издаване. По една чиста случайност станал непосредствен свидетел на усилията, които тя положи при археографската обработка на текста. Няма да скрия възхищението, с което тя работеше. Освен с дъщерите на Георги Вазов, тя нееднократно се обръщаше и към мене при обясненията на едни или други лица и събития и особено за различни местности, споме-

нати в проучването. Работата продължи няколко години и ръкописът бе предаден за печат едва в края на миналата година. Сега той вече е книга в ръцете на нашата общественост и всеки който проявява интерес може да се запознае с нея.

Дори и най-беглият поглед обаче върху труда показва, че пред нас е едно многоплатно изследване, наситено с много факти. Особено силно впечатление правят страниците, посветени на изготвянето на плана на руското командване за воденето на войната на Балканския боен театър, както и на драматичните събития, отнасящи се до отбраната на Шипченския проход от руските войски и българските опълченци през лятото на 1877 г. За всички тези събития днес историческата ни наука, занимаваща се с Освободителната война разполага с богата информация. Появата на труда на Георги Вазов ще бъде една приятна изненада, тъй като той е едно от най-ранните изследвания за тази война. Затова и неговото забърсано издаване може да бъде само приветствано.

Преди още да бъде подготвен този ръкопис, Иван Вазов вече бе възпял подвига на българските герои на Шипка в известната си ода „Опълченците на Шипка“. Георги Вазов не мисли дори на полето на словото да мери слава и талант със своя брат. Той има ясно едно съзнание, че пише литературно произведение, че неговото изследване е историческо по характер и в това е неговата особенна ценност. Независимо от това, което е излязло от ръката и сърцето на друга издънка на Вазовия род, то носи неизменните качества на духа и сърцето, както и на ценностите които са характерни за славните синове на Баба Съба.

Изданието е снабдено с богат справочен апарат. На първо място това са два показалеца – именен и географски, в които споменатите имена на личности и названия на местности са придружени с кратки, но много полезни бележки. Не на последно място е включен и един речник с остарели думи и изрази, съдържащи се в текста, което го прави по-разбираем за по-младата част от бъдещите негови читатели.

Освен монографията за Руско-турската война в изданието на Цветанка Неделчева са намерили място и една автобиография на Георги Вазов, негови спомени за държавния преврат от 1886 г., както и спомени на по-малкия брат – Борис Вазов. Тези допълнения обогатяват още повече предлаганата книга.

Вестник „Пенсионери“ (бр. 6, 6-12 февруари 2019 г.) помести статия, в която се казва, че историци от Великотърновския университет настояват за връщане на старото име „Св. Никола“ на старопланинския връх „Шипка“.

Твърди се абсолютно произволно, че когато през 1977 г. с Указ на Президиума на Народното събрание върхът се преименува на „Шипка“, никой не е мислил как ще се справим с неудобството, когато на един километър по-надолу се намира друг връх – Шипка.

Още по-невярно е твърдението на проф. Петко Петков, че Иван Вазов бил възпял тъкмо този връх, известен сред местните хора като „Еврейски могили“. Там никога не са се развили страхотните боеве, които неповторимо претворява великият поет.

„БЪЛГАРИЯ ЦЯЛА СЕГА НАЗИ ГЛЕДА“!

ВРЪХ „ШИПКА“ „На безсмъртен подвиг паметник огромен“

Всичко, което драматично и етично рисува с епопеята „Отпъленците на Шипка“ Патриархът на българската литература, не може да се сбърка. Вазов въвежда „ново име“:

„... там нейде навръх планината,
що небето си въкрепи с рамената,
издига се някой див, чувствен връх,
покрит с бели кости и със кървав мък
на безсмъртен подвиг паметник огромен;
защото в Балкана има един спомен,
има едно име, що вечно живей
в нашата история кат легенда греи,
едно име ново, голямо антично,
като Термопили славно, безгранично,
що отговор дава и смива срамет,
и на клеветата строшава зъбът.“

Може ли това величаво описание да се отнася за по-ниския връх, за връх „Шипка“? Не. Вазов написва своята безсмъртна ода не за „Еврейски могили“, а за надлежащия от историческите битки нов връх „Шипка“. Нека не посягаме на познанията и славата на ненадминатият класик! Вече писах, че той живее близо четири десетилетия след първото публикуване на епичната си творба и можеше да внесе поправка, ако е допуснал неточност относно името на епичния връх.

Проф. Петко Петков – автор на „Книга за върховете Св. Никола и Шипка“, настойчиво се бори срещу символа на свободата, изтъквайки, че по-малкия връх Шипка е забравен, малко посещаван и било „неудобно“ да има два върха с едно име. За кого е неудобно? Та всички в България и по света знаят безсмъртния символ Шипка!

Защо десетилетия името Шипка не беше неудобство и в разговорния език това бе всекидневие, никога не дразнеше, а от десетина години името стана неудобно за някои „родолобци“.

Живее на триста крачки от храм-паметника в гр. Шипка. Почти всеки ден, от някоя кола с български или чуждестранни туристи ме попитат за пътя към връх „Шипка“, а не към връх „Свети Никола“.

В Шипка живееше голяма руска колония емигранти. Десетилетия съм слушал да говорят не за връх „Св. Никола“, а за връх „Шипка“. Някои от тях бяха **воювали през 1877-78 г. по върховете на Балкана**, а сега във вечен упокой лежат в руското военно гробище. Един от тях е полк. Анатолий Максимович, воювал в Освободителната война. В своя картичка до внучката си Жена пише: „Изпращам изглед от мястото на моето пребиваване в Св. Шипка. Изгледът от храма към Долината на розите е удивителен, а вътре и отвън – мраморни плочи на убитите на Шипка офицери и по-нисши чиновници. Още по-високо в планината е „Орлово гнездо“, където нашите войски удържаха настъплението на турците. Ето къде ще се наложи да умра...“

Вместо „Св. Никола“, както върхът се нарича, ветеранът отбелязва, че убитите офицери и по-нисши чиновници са паднали на Шипка.

Но има и други факти. През 1899 г. в „Юнак“ води кампания за издигане паметник за увековечаване името на падналите на „Шипка“. Това, че не се споме-

нава „Св. Никола“ не дразни читателите и участниците в акцията. През 1910 г. излиза книгата за Димитър Петков от шипченеца Христо Милев, автор на първата творба за гибелта на Хаджидимитровата чета. Христо Милев, като областен управител на Стара Загора, с подкрепата на тогавашния вътрешен министър Димитър Петков, е преименувал 311 села от окръга, които до 1906 г. имат турски названия. Сам той е картограф и добре познава значението на ономастиката. Проследявайки пътя на държавника Димитър Петков от опълченец на Шипка (там загубва едната си ръка) до министър-председател, авторът пише развълнувано за епопеята не на връх „Свети Никола“, а на „Шипка“.

„През 1923 г. - пише в спомените си „От поручик до

генерал“ Васил Бойдев - имаше тържество на „Шипка“. (Отново Шипка, а не Св. Никола – б.м.) Присъстваха български опълченци и руски офицери емигранти, някои от които взели участие в Освободителната война. Гостите бяха извозени до върха. С баща ми взехме коне, взети от Казанлъшкия гарнизон. На около половин километър от върха, встрани от пътя, бе легнал по очи скромно обличен старец. Слязохме от конете. Старецът дишаше тежко. Дадохме му да пие вода и го заговорихме. Той ни отвърна на руски: „Преди петдесет години едва не умрах тук, сега дойдох да умра!“ Едва сричаеше думите. Личеше, че е сардечно болен и преуморен. Баща ми (полковник – б.а.) го запита кой е. „Аз съм капитан Фок, защитникът на Долинската височина на Шипка през 1877 г.“ Бяха забравили да го поканят и затова беше тръгнал сам от Казанлък, поради липса на средства пеш до върха, за да види за последен път местата, където се е сражавал. Ротата на капитан Александър Фок първа преминава р. Дунав, дава много жертви – убити, удавени и ранени. Получава два Георгиевски кръста за храброст. Качихме Фок на един от конете, ординарецът водеше, аз го крепях, така стигнахме благополучно. Щом слезе от коня, той коленичи и целуна земята просълзен. Баща ми като стар русофил го поканя да ни гостува в Казанлък. На Шипка русинът намери между другите гости свои познати, които поеха грижите за него“.

През 1924 г. архимандрит Кирил Попов, който по-късно става игумен на Шипченския манастир, написва стихотворението „Шипка“. Ето два куплета, имащи отношение към темата за връх „Шипка“, а не за връх „Свети Никола“:

Тук Шипка в руска кръв се кѡпа,
на вси славяни стана скѡпа,
че свободата им даде.
На Шипка тази кръв навеки
остава като царствен знак.
Над върховете и над пѣтеки
сребрее шипченския знак.

Както се вижда наименованието на връх „Шипка“ през изминалите години не тревожи никого, а одата на Вазов е възприета не само от умовете, а и от сърцата български. „Шипка“ ни сродява, вдъхно-

вява и озарява със своето величие и символика.

През август 1934 г. в „Народна отбрана“ отразява тържествата на връх Шипка, а не на Св. Никола. Цар Борис III произнася твърде показателна реч. Участниците в многохилядните тържества си спомнят и коментират, че са били не на връх „Св. Никола“, а на „Шипка“.

Нека спомена и творбата „На Шипка всичко е спокойно“ от великия Верещагин - руски военен журналист, художник и писател.

През 1934 г. излиза книгата „Шипка 1877-78“ от шипченеца Дянко Д. Каралзов, която изследва професионално и достоверно бойните действия на „Шипка“, чиято „слава дивна бурята препраща като някой ек, от урва на урва и от век на век!“

В споменатата в началото статия се изтъква още една неистина. Благодарение обсъждането в различни градове на „Книга за върховете Свети Никола и Шипка“ идеята за промяна на името на връх „Шипка“, твърди се, била станала национална за първи път. Едва ли не българите ще решат всичките си проблеми, ако възстановят името „Св. Никола“.

Истината е, че идеята за отмяна на Указа на Президиума на Народното събрание от 1977 г. бе поставена от граждани още преди десетина години. Състо се дискусия в централния и местния печат. Ние, които приемаме „Шипка“ като символ на свободата, на нашата национална идентичност, организирахме подписка из Казанлъшко, Габровско, Ловешко, Старозагорско, Плевенско и в София, която лично представих с придружаващо писмо в Президентството. Искането за изоставяне на името „Шипка“ бе отхвърлено от президента Първанов. По време на мандата на президента Плевнелиев същото се повтори – отклонено бе искането на г-лар. Комитет „Памет габровска“, който настояваше за отмяна на Указа.

През 2018 г. групата около проф. Петко Петков депозира пред Комисията по наименоване на обекти с национално значение към Президентството същите искания. Настояваха ген. Румен Радев да отосмили решението на предшествениците си и да отмени добре обмисления държавен акт от 1977 г. Защо тези истории не прочетат внимателно какво казва държавния глава по повод юбилея от Шипченската епопея: „Това свято място ни обединява като народ и ни вдъхва сила, достойнство и вяра...“

Много непредубедени граждани се питат защо агресивно се води кампания срещу името Шипка, когато то е прието в целия свят като символ на България? Много градове, села, планини и местности до определено време са носели дадено име, а след това се назовават по друг начин. Нека споменем, че до 1951 г. връх Шипка се е наричал „Свети Никола“, след това Столетов, а от 1977 г. носи величавото име „Шипка“. Изписано е със слятата братска кръв на руските воини и на българските опълченци.

През ноември м.г. в Аулата на СУ се обсъждаше книгата на проф. Петков, който тогава заяви, че трябва да търсим друга дата за национален празник, а не Трети март.

Не е ли ясно, че става дума за заличаване на националната памет, за прозрачен опит за пренаписване на историята, за посетателство към българската идентичност и забрава как се е родила върху картата на Европа свободната ни държава.

О.з. полк. Георги Й. Георгиев
Почетен гражданин на гр. Шипка

Проф. д. ист. н. Трендафилов
Митев

Отмина 19 февруари! И тази година народът на България откликна на онова неизтребимо и неунуижимо чувство на преклонение, което той изпитва към святото дело на Апостола на българската свобода – Васил Левски.

С изречения от несгодите на делничния живот нозе, но с просветлена душа, той обходи местата, свързани с делото на Апостола, отдал живота си в стемежа да осъзнае народът ни своето единение като незаобиколима потребност в битката със султанския деспотизъм.

Най-видимо и непринудено поклонението пред делото на Апостола се усеща и възприема край паметника му в София, издигнат край неговото лобно място. Гениалният негов другар Христо Ботев написа в своята трагична балада: „Там близо край град София, стърчи аз видях, черно бесило“ и бе прикирил на плач и скръб Родината, майката робиня. На този ден и тази година пред мономента в столицата, се издигна най-голямата планина от цветя, която се появява около лобно място на български герой. Никъде другате – освен по време на това поклонение, не могат да се видят толкова много невръстни деца, дошли да поставят букет пред неславния борец за свобода, за когото са им разказвали деди и родители. И това е така, защото само паметникът на Апостола през цялата година не остава нищо ден, без някой да мине край него и да постави стръкче от обич към Апостола. За него няколко дни по ред текат информации, в които задължително се промъква и нещо ново, което до днес не е било добре познато и оценено. Тази година например стане известно, че в усилията си да предпази българското освободително движение от погром, Васил Левски е скрил пред турския съд дори своята възраст. Така той се е опитал да напърви невъзможно даказването на голяма продължителност в усилията, полагани за вътрешното взриване на Османската империя. Та по този начин да ограничи и разкритията на полицията.

Когато човек участва в тази самоорганизирана дейност или

АПАСТОЛА Е НУЖЕН НАЙ-МНОГО НА СВОБОДНИТЕ БЪЛГАРИ

наблюдава присъствието на поклонящите се около паметника на Апостола, на практика всеки инстинктивно преживява един от редките, но изключително важни моменти на българското обществено единомислие. А това състояние на човешкия дух е сред най-великите, макар и невидими духовни връзки между хората, които грядат националното самосъзнание.

То на свой ред е основата, върху която се опират най-значимите позитивни на българския национален характер. Самоуважението, чувството за достойнство, разбирането че българите притежават

то - това най-съществуващо условие, за успеха на всяко модерно човешко общество? Защото Васил Левски с живота и делата си, пръв обоснова и доказва на практика истината, че единомислещият и единодействащ народ, може да постигне всичко. А това той направи, като отхвърли всякакви догми на своето време, разработи и реализира на дело теорията и практиката на едно качествено ново явление, в национално освободителните движения на Европа през XIX-то столетие –

политическото апостолство.

Като стратегия и тактика

колосален духовен потенциал, който трябва да се познава, поддържа и обогатява. Защото смисълът на това, което е довело хората пред паметника на Васил Левски или е казано на децата по време на поклонението, е те да съпреживяват периодично духовната връзка между великото от миналото и помислите на своите съграждани днес. В тези моменти, независимо от предпочитанията си към една или друга ценностна система, свързана с проблемите на съвременното битие, отделните представители на нацията като цяло чувстват, че съществуват и общо приемливи, при това еднакво значими и полезни приоритети за всеки български гражданин.

Защо паметникът на Апостола е най-честия повод да се докосваме до единение-

за разрешаване на обществените проблеми, то е уникален български принос в цялостната еволюция на европейската политическа цивилизация. Добре осмислен днес, той би могъл да се превърне в мощен двигател за поведението на съвременната българска интелигенция, която се подготвя за успешното разрешаване проблемите на съвременното.

Политическият апостол Васил Левски най-напред доказа, че всеки обществен деятел, преди да тръгне в народната си история, най-напред трябва да преосмисли опита на своите предшественици. Кое е доброто сътворено от тях, но и как то може да се обогати, чрез поставянето на нови – по-високи цели? Защото именно те са жалоните, по които се измерва развитието и напредъка на

един народ. Така Апостола стигна до убеждението, че освободението на България не може да се осъществи с тактиката на четническото движение, опората в политиката на съседните държави или пасивното изчакване Дядо Иван все някога да дойде и да освободи накрая и българите. Левски постави сам качествено нова цел на националния ни живот: да се организират вътрешните духовни и материални сили на народа. Така че българите сами да разрешат проблема със създаването на новата си независима държава. Само тогава свободата ще бъде най-пълна, народът ще я цени най-мно-

го, а и следващите поколение ще бъдат, тя да не се нахвърнява от заинтересовани вътрешни или външни фактори на политиката. Това е постижение в мисленето на Апостола, което не е загубило своя смисъл за настоящето и бъдещето на нашето Отечество.

Вторият крупен принос в теорията и практиката на политическото апостолство, сътворено като нова доктрина за развитието на българската нация е разбирането, че онзи който е прозрял новите актуални цели на своето време, той е длъжен сам да създаде и ефективния инструмент за тяхното постигане. В обществения живот, на практика това означава да се намерят съмишленици, те да се убеят в правотата на новата инициатива и с колективни усилия, да се тръгне към постигането

онна организация. Именно тя придвижи националното ни битие на качествено ново равнище, защото в комитетите се формира онова поколение, което през 1876 г. взриви Османската империя и постави началото на новата българска държавност. Нима и днес умнието да се грядат общополезни, ефективно работещи, съвременни граждански организации, е загубило своя смисъл и значение за България и българите?

Третият крупен принос на Васил Левски

като теоретик и практик на политическото апостолство е разбирането му, че онзи който се е посветил на народния напредък, трябва да се отрече от всякакви лични и карьеристични амбиции.

На стр. 8

ЗА ДЕМОКРАЦИЯ С ЧОВЕШКО ЛИЦЕ

Иронията е в това, обаче, че тези нео-феминисти искат “момчетата да бъдат като момчетата”.

Съвсем наскоро Американската асоциация на психолозите издаде Ръководство (<https://www.apa.org/monitor/2019/01/se-cornet.aspx>) как да се третира мъжете и момчетата твърдейки, че традиционната мъжественост - стойцизъм, конкурентност, доминиране и агресия - като цяло е нещо вредно, слагайки равенство между традиционната мъжественост и “токсичната” мъжественост, без да се спомене даже веднъж думата “тестостерон”, демонстрирайки зашеметяващо биологично невежество.

Наказателни кампании, финансираны главно по линиите на множеството НПО-та с различен “племенен” характер, пораждат широк спектър от проблеми за всички инакомислещи, сред които ще отбележим само тоталния лингвистичен терор (за полкоректен език) и чисто социално-икономически последиствия (уволнение; избягване да се назначава на работа жени поради проблеми създавани от движението #MeToo, засега само в САЩ).

В по-общ план, според Тъкър Карлсън (*Jucker Carlson, Fox News*), със свободата на словото вече е свършено, като се насажда убийствеността на душата конформизъм.

“Насилват се да повтаряте една и съща убийствена баналност - в противен случай не

ви очаква нищо добро. Офортмена е единна ос от неолиберална корпоративна власт, от академични среди, меди и правосъдие с цел да се ограничи вашето право да говорите свободно т.е. да мислите самостоятелно. Като контролират вашите думи, те контролират вашия разум. Беше време, когато те отричаха, че това е била тяхната цел. Те даже вече не претендират за това. Те вече са се озъбили и ръмжат. “Или виизай в строю или ще си пострадаш!”

Накрай, контролирането на думите и разума се води главно по две линии. Едната е насочена към тези, които нямат интелектуалните възможности и даже намерение да се противопоставят на неолибералната идеология, задоволявайки се напълно с предлаганата им комикс пропаганда. Другата линия е тази на неприкрита и директна заплаха за саморазправа (“Или виизай в строю или ще си пострадаш!”) и е насочена срещу тази част на активната инакомислеща интелегенция, за която не е никакъв интелектуален проблем да се саморазправа с властта в момента примитивна идеология. Междиминутен среден слой не участва в играта поради инертност и донякъде поради възможности и може да се пренебрегне в схемата на информационния контрол.

Сриването на качеството на неолибералната идеология може да се види и на фундаментално ниво: по стила на

Александър Гочев

работа на международни хуманитарни конференции, организирани от Запада, по настъпването и срещу естествените науки и по масовото разочарование от тази идеология, например в Русия.

Знае се, че в кризисни ситуации, да кажем от рода на тази с мигрантите в Европа, трябва да се търси помощ от науката. Новата тенденция на международни симпозиуми и конференции по хуманитарни и социални науки е за замазване и избягване на проблемите, туширане на всякакви научни конфронтации; всякакви неудобни термини се квалифицират като недобре дефинирани и се изключват от дискусиите (нация, история, култура); полагат се немилосърдисти усилия нищо да не се каже, ако не е проверено за неолиберална лоялност. Никакви обобщения, никакви особени мнения; всякакви оценъчни съждения се считат за погрешни! На някои конференции има официални “дискутаннти”, които обясняват на

слушателите непосредствено след всяка лекция какво е искал да каже поредният докладчик, оглаждайки всякакви “невъзможности”, които биха предизвикали остри дискусии. Целият този научно-образен цирк на царстващата полторектност показва до какво дълбоко ниво може да се свлече неолибералната идеология в страха си от професионални опоненти. (<http://andreyfurov.ru/> *Когда наступит последний день Европы?*).

Напоследък се появи информация за @ново настъпление срещу генетиката поради опит за нарушаване на неолиберални принципи. Позицията на Джеймс Уотсън, нобелов лауреат и един от откривателите на структурата на ДНК, че има генетични причини за разликата в интелекта на хора от различни раси, стана причина за лишването му от почетни титли при Cold Spring Harbor Laboratory. Формалната причина е, че неговите възгледи не отразявали възгледите на персонала, преподавателите, студентите в лабораторията! Правозащитната гледна точка не допуска никаква друга и тя е, че няма генетични разлики между расите, има само разлика в социалното развитие. Чиста проба нов неолиберален Лисенковизъм! Да се надяваме, че Джеймс Уотсън няма да сподели съдбата на Николай Вавилов.

Друга подобна новина е, че списанието *The Mathematical*

Intelligencer отказва публиковането на статия от математиките Теодор Хил и Сергей Табачников, които доказват известната хипотеза на Дарвин за по-голямото разнообразие сред мъжете в сравнение на това при жените. Причината става реакцията срещу публикувания пред-принт (предварителна версия на статията) от страна на асоциацията “Жените в математиката”, че статията разпространява “псевдонаучни и хипотетични сексистки идеи”. Асоциацията успява да убеди и редакцията на друго списание, *New York Journal of Mathematics*, да се откаже от желанието си да публикува същата статия, анулирайки отправената покана към авторите. От своя страна, Националният научен фонд, проявил небрежност и финансирал това математическо изследване, е настоял да не се спомена неговото име в публикацията.

В същото време никакви възражения не се повдигат срещу статия в списанието *Current Biology*, в която се твърди, че по-голямата способност на мъжете да се ориентират в пространството се дължи на това, че жените са били потискани, а не се обясняват в пространството се дължи на това, че жените са били потискани, а не се обяснява със спецификата на социалното развитие (използвана срещу генетика Уотсън) т.е. че мъжете са принудени да се приспособяват към средата си.

Накрая едно сравнение, от вида теория-експеримент, на неолибералната идеология с

5. Нагуза се нова вълна на политически и културен нео-феминизъм с изискването “момчетата не трябва да бъдат момчета” като боен вик срещу патриархалната привилегия и мъжката агресивност.

последствията от едно нейно най-мощно прилагане. След 1989 Русия направи сериозен опит да се интегрира със Запада на неговите условия, който опит се провали с трясък по най-различни причини, най-важната от които беше осъждането, че по същество на Русия се налагаше да се откаже от своя суверенитет и от националните си интереси, ако следва точно препоръките на западните консултанти за преклонение пред могъществото на долара, либерализма, глобализацията, конкуренцията, свободния пазар. В резултат, през 90-те години на олтара на пазарните богове бяха жертвувани природни ресурси, промишлени предприятия, изследователски институти, фундаментални научни постижения и уникални технологични разработки. Светът бе удивен от невиджана по мащаб приватизация в рамките на която стотици хиляди големи и малки предприятия бяха разпродадени за копейки, оскрадени и накрая ликвидирани. По същество беше унищожена втората икономика в света. Да не говорим за милионите граждани, изхвърлени от естествената си социална среда и завършили живота си неочаквано трагично. В началото на този период практически цялата руска интелигенция имаше огромни надежди, че Западът ще помогне и ще напътства Русия да тръгне по демократичен път и към национален просперитет. Реалността накрая и най-прозападно настроените руски интелектуалци да прогледнат и да ревизират фундаменталното мнение си. Заключението? Никаква теория или идеология не може да издържи такава едно трагично разминаване с реалността.

Вътрешна политика на националната държава
Спираме се на вътрешната политика, защото външната може да се характеризира само с едно изречение - тя би трябвало да се определя изцяло от интересите на националната държава за нейното благополучно съществуване.
За всяка уважаваща себе си държава най-ценното е човекът. С прискърбие сме принудени да заключим, че държавата ни не се уважава. Причината може да бъде престъпни действия, но и тривиалният случай на политическа импотентност може с успех да свърши същата работа. Обяснението? Политиците са като наемни войници - те разбират проблемите на обикновените хора. Нещо повече - те даже не се опитват да ги разберат,

тъй като най-главното за тях е борбата за власт. За електората е предназначено квинт-есенциалното политическо шоу, отрязвано ежедневно от медиите - бурна държавна дейност, без задължителен практически резултат.

Най-важните качества за професионална пригодност за управление на една национална държава са следните, подредени по важност: патриотизъм, професионализъм, порядъчност. Има хора на точно Тази Земя, които живеят с нейните тревоги, грижи и надежди. Има и хора на света а за тяхното душевно равновесие са напълно достъпни общочовешките ценности. Та ето какво е важно. Важното е страната да се управлява не от хората на света, а от хората на Тази Земя, защото те ще се съобразяват най-напред със своя народ и после с мнението на чуждестранни политици, консултанти и критици.

калено ефирна за днешните неолиберални политици!

Причината за вярата в чудесата на глобалния свободен пазар (като оставим настрана въпроса, че такъв не само няма, но не е и имало) се крие в наукообразната лъжа, че икономиката може да се разграничи безпроблемно от всички друго. Например, от семейството, културата, вярата, които са обявени за дълбоко лични проблеми и, съответно, за лична отговорност. Преведено: ние се занимаваме професионално с икономиката, а оттам нататък ти се оправяй сам. Не се интересуваме как живееш, но при едно условие - плащай си сметките, иначе паразът не може да работи нормално.

Семейството, независимо че е обявено за чисто личен проблем, е материалната клетка на обществото. Не може да има здраво общество, съставено от неблагоприятни семейства, както не може да има

Джеймс Уотсън, нобелов лауреат и един от откривателите на структурата на ДНК

Няма какво да замазваме, всеки който мисли, че здравословното състояние на една нация се определя единствено от нейния Брутен Национален Продукт би трябвало да се бъде освидетелстван като политически кретен. На такъв тип индивиди изглежда е невъзможно да им бъде втъпено, че пазарният капитализъм не е религия, а инструмент. Най-обикновен инструмент, например като гаечния ключ. Трябва наистина да бъде специално интелектуално надарен, за да боготвориш нещо от рода на гаечен ключ. Държавата е създадена от хората за благото на хората, които със себе си живеят, за да служат на пазарите. И още, тя е създадена да отговаря и за някои по-абстрактни неща, като национално достойнство, независимост, проект за бъдещето, да работи за дълбоко човешки отношения с другите нации. Това са нещата, които бихме искали и за нашите деца. Накратко и на популярен език: целта се нарича Елементарно Човешко Щастие. Пре-

здрав организъм, съставен от болни клетки. Любовта към родината се заражда от любовта към родителите, а от уважението към по-възрастните - уважение към властта. Възпитанието на младото поколение започва от семейството и иска твърда нравствена цензура от страна на държавата, особено в днешната епоха на “золотите порнографски открития” и секс-трансформации по желание. Пазарът също може да бъде привлечен за тази кауза. Например, солидни икономически мерки могат да предотвратят забраните. За нравствено здрави деца това си струва и трябва да се опита. Иначе като пораснат, ще пишат “Родина” с малка буква и “тържоло” с главна. Защото семейството е не само материална клетка на обществото, тя е и негова духовна клетка.

Като пример за сериозността на този проблем може да послужи САЩ в момента. Лозунгът на Доналд Тръмп “America first!” е вече преформулиран конструктивно по следния начин: “Ако искаш

да поставиш Америка на първо място, трябва да поставиш на първо място американското семейство.”

(https://www.realclearpolitics.com/video/2019/01/03/tucker_carlson_we_are_ruled_by_mercenaries_who_feel_no_long-term_obligation_to_the_people_they_rule.html?utm_medium=referral&utm_source=mixi&utm_campaign=realclearpolitics)

За корупцията.

При сегашната корупция, призната и признавана от всички, каквато и власт да има - синя, червена, жълта, пъстра, резултатът ще е един и същ - точно като този в момента. Причината за благоденстващата корупция у нас - правосъдието. Работата му е “дълбока тайна, покрита с мрак”. Поради тази причина в страната доминират финансово-политически отношения вместо финансово-производ-

ствени. А парите идват главно по две линии: от данъци и от Европейския съюз. Задача от проста по-проста поради свеждането на финансово-икономическите проблеми до чисто финансови. И всичко върви гладко и праволинейно. В резултат “демократия” става дума от ненормативната лексика.

За проблема с циганите (ромите).

На тях се гледа преди всичко като на електорат и оттам липсата на политическа воля за промени в тяхното социално-икономическо положение. По аналогия със САЩ - ако броят на бедните американци започне да намалява значително, ще се окаже, че демократите ще загубят значителна част от избирателите си. Тоталното пренебрегване, обаче, на образованието на ромските деца ще доведе много скоро до кризисна ситуация, в която ромският електорат ще трябва да “лежи” (в затвора), а останалият половин електорат да го пазя.

Образованието на ромските деца е проблем по-голям от този на белите деца. Крайно време е правосъдието да започне безкомпромисно да си гледа работата. Стана ясно още, че полицията няма хора за охрана на селата и при това положение изглеждат, че никак няма да е лошо, ако армията започне да провекда там доста от необходимите полени занятия за поддържане на бойната си кондиция. В този конкретен случай “на живо” и поотделно.

За националната идея.

Няма и не може да има национална идея, родена с цел дадена власт да оправдава своето съществуване. Няма и не може да има една духовност за всички. Например, държавно православието ще накарва правата на “друговиците”. Изобщо, колкото по-далеч от властта стои църквата, толкова по-света ще бъде. Същото се отнася и до дистанцирането на църквата от властващите в науката - поне като частен случай, да не говорим по принцип. Спокойно може да се мине и без водосвет в БАН, например. Бог преди всичко трябва да бъде в душата, а това дали го има там и дали ще го има там някога, е наистина съсъвсем личен проблем. Има неща, които не могат да се постигнат с разум, например, интуиция, любов, доброта - централно поле за действие и на църквата и на културата и на образованието.

Властта не трябва да измисля за народа национална идея. Властта просто е длъжна да обича народа. Да спре да го лъже. Да му даде възможност да бъде нравствено и физически здрав, материално и духовно богат. Да му даде да почувства своята общност проверена от дела и векове. Задачата на държавата не е да възражда духовността. Нейната задача е да не й пречи да се развива. Като армията, така и културата са еднакво важни за защитата на Отечеството. Армията - от външни врагове. Културата - за защита на неговата “духовна ос”, достойнкратите ще загубят значителна част от избирателите си. Тоталното пренебрегване, обаче, на образованието на ромските деца ще доведе много скоро до кризисна ситуация, в която ромският електорат ще трябва да “лежи” (в затвора), а останалият половин електорат да го пазя.

От стр. 7

До разрешаването на новата народна задача, той няма право на личното покойствие, трябва да изостави наследите от живота, трупането на лично благосъстояние или градежът на незаслушена слава. Този който ръководи националните усилия, за да се направи нова крачка в еволюцията на цивилизацията по българските земи, трябва да се посвети изцяло и всеотдайно на делото. Само така трябва да се извърши апостолство, ще му вярват истински, ще го следват неотстъпно и ще работят всеотдайно, за да се дадат нови шансове за развитието на всеки българин. А почитта, славата и дори безсмъртието - това се съблаци, за които политическият апостол не мисли приживе. Те са неговите награди, които народът ще му даде, след като обществото стигне до новия, по-висок връх в ця-

АПАСТОЛА Е НУЖЕН ...

лостното си развитие. Тук се крие друга - може би най-голямата тайна на политическото лидерство, която е добре да се има предвид от българска интелегенция, днес и в перспектива.

Четвъртият по ред, но не и по значение принос на политическото апостолство

като незаменим стил за дейност, при разрешаването на големите народни задачи, е жертвоготовността на този, който сам си е избрал подобен път на обществена сцена. Верен до смърт на убеждението, че работи по единствено правилния начин за достигането на успеха, политическият апостол на практика изгаря и лично в борба-

та за постигането на победопробото беще за народа. При Васил Левски финалът е - бесилото в околностите на град София!

Днес това е единственият елемент от теорията и практиката на политическото апостолство, който не е задължително да се реализира практически по начина, който е бил тогава реално най-възможен за Апостола на българската свобода. Но да останеш верен до край на обществено полезна мисия, която сам си е избрал, да не отстъпваш от нея - независимо от трудностите, с които ще се сблъскаш по пътя, това е нещо което не е загубило /и никога няма да загуби/ своя смисъл, за мисията, която българска-

та интелегенция трябва да изпънява. За да я има България и тя да е достойно място за живота на всеки нейн гражданин. Ето защо в края на това изложение ще бъде полезно да си припомним онова многозначително „Народ е???“, записано в тефтерчето от ръката на Апостола, с трите възпросителни накрая. Тази фраза винаги е звучала, звучи и днес, /а трябва и винаги да отеква/, като звън на камбана в българското обществено пространство. Защото тя е призив за размисъл, и зов за актуалност, а и завещание към мислещите българи. Така че те никога да не се изпадат в бездействието и безинициативност. Естествено главният адресант са онези си-

нове и дъщери на България, които мислят за народното си бъдеще, за да се замислят често и сериозно над онова, което Апостола е заложил в този си изказ. А то е, че по-томците трябва да са мъдри, смели, не традиционалисти и цялостно изградени цивилизовани личности, за да могат да действат новаторски като Апостола. Само така ще се извлекат напълно поуците за днешния и утрешния ден от живота и делото на Васил Левски.

Анацията и държавата ни ще могат да се развият към нови върхове. Затова Апостола ни е нужен повече от всякога и днес, и в бъдеще.

З апитан какво ще прави, ако президентът Радев наложи вето върху поправките в Изборния кодекс, приети на среднощно бдение с гласовете на ГЕРБ, ДПС и НДСБ, премиерът Борисов изплака, че докато някои се чудели какво да правят, той се опитвал да прекара държавата през иглени уши. Лидерът на управляващата партия обаче беше забравил две неща. Първо, че освен БСП, президента Румен Радев и омбудсмана Мая Манолова, против въпросните поправки се обявиха и двамата му вицепремиери Каракачанов и Дончев. Защото с вдигането на прага на преференциалния избор - над 120000 гласа за европейските и над 12000 гласа за парламентарните избори (в зависимост от избирателния район, б.а.), преференциалният вот се обезсмисля. Второ, що се отнася до „иглените уши“, евангелският текст, приписван на Исус Христос, гласи: „По-скоро камила ще мине през иглени уши, нежели богат да влезе в Царството Божие“. Сиреч, казаното от Борисов е валидно, само ако той приема, че държавата която ръководи, е бедна, поради което има запазено място в рай.

като ехо казаното от Вашингтон, Лондон, Париж, Берлин и Брюксел, и дори от техните посланици в София.

Сагатата с „изпраните“ в „Инвестбанк“ петро долари на венецуелската държавна компания PDVSA и отравянето през 2015 г. на оръжейния търговец Емилиан Гебрев е показателна за лицемерието на „големите началници“. Защото тези пари са дошли в България, преминавайки през американски и швейцарски банки, а само нас обвиняват в бездействие към „прането“ на пари. Стгна се дотам, че американският посланик Ерик Рубин даваше думата на домакина Борисов на

бъри? Или, защо американските борци с прането на мръсни пари не са осуетили паричния трансфер на венецуелската държава към Европа? На какво ще ни учат сега? На безхаберие, каквото си имаме в излишък ли? Май просто ни „показват сопа изпод абата“, както казват турците..

„Западните посолства взеха България на ръчно управление“, обобщил ситуацията вестник „Сега“ (15.02.2019). А сайтът „Insider“ отбеляза, че България била не само хъб, а и мишена на руското разузнаване в Европа. Ако и двете твърдения са верни, България изглежда като заека,

койният американски президент Роналд Рейгън. Очевидно нищо не се е променило от тогава във вижданията на Белия дом към работните му съюзници и партньори: презира ги, но ги търпи, защото са „наши кучи синове“. Толкова „молитвени закуски“, толкова снимки с високопоставени представители на Белия дом, а резултатът никакъв! Империята нямат приятели, а само васали!

За такава ли България мечтаеше Васил Левски, на който миналата седмица отбелязахме 146 годишнината от гибелта му? Къде е бленуваната от него чиста и свята

ТРОННО СЛОВО ЗА ВРЕМЕТО

ята, с чужди примери, щото били „европейски“. Както се казва, друго време – други песни...

Такива дрезгави песни вият без умора авторите, неуспели да сломят съществуването на БСП след печалния во додел на 1989 г. Те би трябвало да минаат за новите вълхви на следмодерна, авангардизма и експеримента и да ни смеят с дълбоките си текстове. А пред скрибуцащата им лира да прекланят глава и дивите зверове, както някога са я прекланяли пред Орфей. Стремежът е ясен: демонстративно да се загърбват радетелите на ненужния вече хуманизъм, добротворството, хармонията и напредъка народен.

Днес се внасят кули от словослава за обиталища на нарочените апологети – да има къде на спокойствие да се отдалечат от пълопотрителство, несмушавани от проблемите на живия живот. Хем е удобно, хем сито, хем добре платено. Затова е привлекателно и за младите подражатели – кандидати да се вредят на някоя проектно-грантова хранилка. Внушава им се нездравата идея, че преди тях не е имало истинска литература – те са първите, единствените, неподражаемите, недостижимите. Който не е в кохортата им, значи или е против тях, или е архаизъм, естетическото мислене не е негова работа и затова няма да му сияят в копанката фикийски трошници от нечия

задгранична фондация, или друга (не)ясна в шенията си структура.

Пъв критерий за признанаването днес в литературния живот, според иженарицаемите радетели на словоблудството, е пълното подолудание и изпълняване на указанията отгьвн, сиреч да копираш и да имитираш „свевтвоните“ автори, които ти посочват и да нагодиш писмовната си физиономия по техен образ и подобие. Разбира се и усърдно да хвърляш в браздите на литературната нива вместо хлебни зърна семената на плевели!

Оказва се обаче, че за тяхно неудоволствие у нас не е отряла, не ще отмре – напротив, живее по правилата на естествоно съществуване и се развива активно стойността литература. Литературата, посветена на човека – придивно незабележимият, скрит в сивотата на делника, улисан в собственото си оцявяване посред хаоса на днешния ден човек. Но това е наистина придивно, защото той носи в себе си цяла вселена от страсти, надежди и копнежи за по-добро бъдеще, за хармония между света на душата и външния свят. Пази ненакърнимо синовната си обич към родината и бащиния край, тачи паметта на неизброими отминали поколения, завещали му моралните скръжали за неплнените стойности на битието. Той става на крака под звуците на националния химн и целува трицветното знаме,

учи децата си на признателност към героите и им сочи верния път в живота. За него са песните на цяла плеяда утвърдени съвременни творци, които – макар и с различни убеждения и творчески нагласи, съжителстват и работят заедно в Съюза на Вазов и изпълняват призиването си без публични демонстрации и борби за постове и награди. Това са факти, които лесно може да се проверят в специализираните издания и в мрежката, където творбите им се радват на завидно читателско внимание. Колкото и да се търби, че – виждате ли, никой не четял днес такава литература. Съблюдавайки завещанията на своето вековно естетическо наследство, БСП отстоява достойно независимата си позиция и взима отношение по всички важни за страната и народа ни проблеми. И е напълно в духа на тези високи традиции именно идейно-тематичната приемственост да е гаранция за дълговеността на Съюза, неговата жизненост и творческо бъдеще.

Ето защо не вярвай, драги читателю, когато от малкия екран или от някое многострадально радио, или пък от страниците на прочутата ни преса с цвят на цитрусов плод, някой се пенява и разглаголства, че сме имали само двама-трима „значими“ писатели (и то току преваляли студентската възраст), а помисли кой, по какъв начин и защо ти го втъпява така безапелационно и гръмогласно! И дали

тия шумотевици и фалцети не идват от тъмната страна на лунамата с мисия, твърде далечна на художествената словесност.

Българската литература е свидетел на много трусове. Справяла се е безчет меракли и опити да я яхат и насочват по обратни на високото И призиване пътища. В нейната светая светих никога не са били и няма да бъдат допуснати търгащите, отцугрателите и продажниците – примирие, снизхождение и примирение с тях е невъзможно. Тя, както и нейният велепен език принадлежат единствено на народа ни, служат и ще служат единствено нему и никакви заклания, лъскави станюления „ценности“ и наставления няма да я отклонят от пътя на България.

България: НОВА КОАЛИЦИЯ СЕ ПРОВИРА ПРЕЗ ИГЛЕНИ УШИ

Усецайки, че среднощното бдение в пленарната зала на герберите, част от настоящите им коалиционни партньори от ОП и кандидати за нови такива от ДПС, ще има тежки последици за ГЕРБ, Борисов заряза евангелските притчи. И, едва завърнал се от конференцията по сигурността в Мюнхен, свика Централната извънлетелна комисия на партията, чрез която нареди на депутатите си да възстановят старото положение на преференциалния праг и да изберат нова ЦИК. Ултиматумът на Нинова хвана дикши! Но от БСП заявиха, че няма да се върнат в НС, докато не бъдат отменени всичките поправки в Изборния кодекс: отлагането на машинното гласуване, одобреното с просто мнозинство на решенията на изборните комисии, отнемането на правото на гражданите на индивидуална касационна жалба до ВАС и др.

Американският посланик Ерик Рубин даваше думата на домакина Борисов на пресконференцията в МС, на която присъстваха шефът на МВР Младен Маринов и главният прокурор Сотир Цацаров. След това Рубин „инспектира“ и БНБ. Докато британският посланик Ема Хокинс изслуша обясненията и оправданията на премиера Борисов по случая с отравянето на Гебрев.

Ето как не държавата, а ГЕРБ беше „прекарана през иглени уши“, за да не остави впечатлението, че се готви за служебна изборна победа. При това, отстъпвайки уж с неохота на капризите на ДПС, с което никога нямаше да се коалира. Друг е въпросът, дали иглата, през чиято уши Борисов се опитва да прекара държавата, не е счупена както в едноименния разказ на Чудомир. Там двама старци се опитват да вдянат конец в ушите на една игла на светлината на огнището и се упрекуват взаимно, че са одъртели. Събудена от каранцията, внучката им погледнала иглата и каза, че тя няма уши, понеже е счупена.

Спас Гърневски, и „присдружниците“ на правителството „медийни чучулиги“ като Илияна Бенowska, Любо Огнянов, Георги Коритаров, Антон Тодоров и други, плюс говорителите на ДПС като Йордан Цонев и Хамид Хамид ни бомбардираха дни наред от телевизионния екран в полза на поправките в Изборния кодекс, не е ли време да си поспият главите в пепел? Защото те буквално „измадуриха“ такива нелепости, че заслужават да бъдат намазани с катран и овалани в перушина. За подаване на оставки от тяхна страна не смеем и да мечтаем. Но при такъв кадрови и медийн пълнеж, не се учудваме, че Борисов предпочита да стои в чужбина, симулирайки независима външна политика. Толкова независима, че отразява

пресконференцията в МС, на която присъстваха шефът на МВР Младен Маринов и главният прокурор Сотир Цацаров. След това Рубин „инспектира“ и БНБ. Докато британският посланик Ема Хокинс изслуша обясненията и оправданията на премиера Борисов по случая с отравянето на Гебрев, който сайтове „Bellingcat“ и „Insider“ навързаха в една верига със случая „Скрипал“. Понеже според тях един и същи агент на ГРУ бил посетил България и Великобритания преди въпросните отравяния. Но ако българските специални служби са проспали пътуванията на Сергей Федотов или Денис Вячеславович в България, защо английските им колеги не са задръжали преди или след отравянето на Скрипал в Солз-

за който два льва взаимно се избили, докато той лежал пиен. А като изтрезнял си казал: „Като си пийна, не знам какво правя!“

Очевидно нито Русия, нито Западът не вярват на Борисов. Да речем че Москва разбира, че България не е суверенна дори при газоните доставки, но защо и Вашингтон и Лондон ни гледат с подозрение, въпреки „успешното“ европредседателство и „политическото“ решение за закупуване на американските изтребители F-16 Block 70? Нещо повече, тук ще провеждат разследване британски и американски специалисти по прането на пари и отравянията с „новичок“. „Доверяй, но проверяй“ – тази руска поговорка обичаше да цитира по-

республика? Къде е онова „И България да гърми най-блaskavo, като едничка държава в цяла Европа!“?

Днес България е „едничка“, но по своята бедност и корупция. И като компенсация за потъпканите идеали на Апостола, някои патриотари настояват БЩ да го канонизира за светец. След това ще палят свещи пред иконата с неговия образ и ще се молят да не възкръсне и им потърси сметка. Искат да бъде канонизиран, за да имат основание да не се равняват по него: със светец не могат да се сравняват, нали? Но и без канонизиране Левски си е издигнал паметник неръкотворен. Що се отнася до онези, които се греят на запалената от Дякона светлина, по-скоро камила ще мине през иглени уши, нежели те да се съизмерят с неговата безкористност и жертво готовност. ПЕТКО ПЕТКОВ

Георги Н. Николов

Преди тридесетина години и българската литература получи своята „демократия“. Това за шепа зарадвани грешници значеше, значи и сега, отрицание на всичко стойностно, читаво, безсмъртно и замияната му с ерзаци, спазарени на килограм от някой прочут духовен битпазар. Впрочем, кой себеуважаващ се културен лилипут ще вземе днес да се прехласва пред „архаичния Вазов“, привърженика на комунизма Ботев, плебея по рождение Смирненски, терориста Вапцаров? Пред строителя Пеньо Пенев, пред поетите от Априлското поколение и други талантливи, но родолюбиви творци, които си губят времето с истините за битието ни, вместо да печелят пари и напомяна слава като ругаят страната си, българите, историята и културата им. Да обичат народа, националните традиции и патриотичния пантеон, съгражден векове с кръвта на плеяда именни и безименни герои? Или пък, ако си чиновник с пост, нима ще пропуснеш да ги изгонши от школските учебници и да ги замениши съгласно указани-

От стр. 12

Многомесечен и измориелен труд. Неслучайно, според един от учениците на патриарх Фотий, за една такава книга се е давало най-малко 100 грама злато. Самото преписване е струвало около 13 златни монети...

ПОЕТИЧЕСКОТО СЛОВО...

Кожата се изпирала, изтъргвала се от косми, киснела две седмици във мляко. Осоявяла се, изсушавала се, натривала с кваци, брашно, мляко... Върху нея се пишело със заострени пера от гъска, патица или лебед... Може прозаично да звучи: за да съществува тогавашното книгостворяване, несъмнено е трябвало да има цветущо селско стопанство – с милиони овце, кози, рогат добитък, домашни птици. Българската книжовна дейност, родното поетическото слово са зависели пряко от тази прозаична икономика. И обратно – съвсем е безспорно, че сътворяването на книги също е спомало за развитието на животновъдството в огромната страна, пък и на цялото тогавашно селско стопанство. Нека не бъдем упреквани в излишен прагма-

тизъм – извисеното литературно творчество в ранното българско средновековие не може да се отдели от този земен факт. Великата културна вълна, назована по-късно Златен век, е имала не само мощен енергиен източник – новата християнска вяра и големата дарба на нашите книжовници, но тя е била в пряка връзка (а навярно има и принос за нея!), с развитото стопанство на страната. Така е било тогава. Сигурно такава взаимопричинна връзка има и днес. Духовността винаги е била двигател на цялостния развой на страната. Без всеобща литература и култура няма истинска държава. И само истинска държава може да има всеобща и въздействаща култура. Нека не се пла-

шим от този прагматичен извод, очевидно несполедял от днешния властови елит. Накрая, макар и мимолехом, ще припомним още един факт. Прочетох някъде, че от всичките хиляди старобългарски книги, след дългите и разрушителни векове, на българска територия е открита една единствена оцявяла книга от Златния век: „Евангелия апостол“. Всички други скъпоценни старобългарски творения – като Манасиевата хроника, Лондонското евангелие или Томичевата винаги е била двигател на цялостния развой на страната. Без всеобща литература и култура няма истинска държава. И само истинска държава може да има всеобща и въздействаща култура. Нека не се пла-

ПОЕЗИЯТА КАТО СВИДЕТЕЛ – нова книга на Георги Константинов

Известният наш поет Георги Константинов е написал една необикновена книга. Тя съдържа есета и стихове, осветяващи съдбата на древните български книги, сътворявани през Златния век върху листове от овча или телешка кожа. Есеистичното му перо проследява драматичната съдба на нашите книги през най-мрачните векове, както и възкръсването на книжовността ни през Възраждането. В книгата „По-

езията като свидетел” засияват имената на плеада наши духовни будители от Паисий до днес. Има възнуващи страници, съдържащи и малко известни факти за епичните битки при Шипка и Плевен, дали вдъхновение за незабравими поетически творби. В тази оригиналнокомпозирана книга се говори за такива поети като Вазов, Яворов, Дебелянов, Гео Милев, Дора Габе, Цветан Спасов, Петя Дубарова. Книгата съдържа и много стихове от споменатите поети, включени са и някои стихотворения от автора на книгата.

ПОЕТИЧЕСКОТО СЛОВО И ОВЧАТА КОЖА

На връщане от красивия, полегнал между родопските върхове град Смолян, където четохме свои стихове под паметника на Орфей – по пътя, между многото завои, се завърза интересен разговор. Как се ражда в ранното средновековие българското поетическо слово? Освен духовната извисеност към новата християнска вяра, откъде е получило тласък и подкрепа то? Само небето ли е дало крила на онези пламенни словотворци, излели вдъхновението си в първите български книги? Откъде е тръгнала тази изначална и мощна поетическа вълна?

Несъмнена е ролята на големия извор на вдъхновението – приемането на християнската вяра от българския народ. Под непоколебимия поглед на цар Борис, нашия Кръстител, тази вяра се разпространява, (даже налага!) по цялата огромна българска държава. Невъзвратимата духовна промяна върви ръка за ръка с първите славянски книги, грижливо изписани на глаголица и кирилица.

И особено на книгите, написани на кирилица – азбуката, родена на българска земя, нашата велика и неповторима кирилица!

Тогава в Преславската книжовна школа се слага началото на българската поезия и ораторската тържествена проза, сътворявани на новата родна азбука. Често се питаме точно кой под българското духовно небе е създал кирилицата? Климент Охридски? Обичащият книгите, идващ към престола, млад цар Симеон? Или например – Наум, Ангеларий, Сава, Горазд, а и някои други Кирилово-Методиеви ученици, дошли на наша земя? А може би всички заедно?...

Георги КОНСТАНТИНОВ

Отдавна се питаме това, без да имаме напълно ясен отговор. Но нали по-важното е, че още през девети век България вече си има азбука?

Да си припомним, намесих се отново в разговора аз, онзи велик църковен събор през 893-та година, на който нашият Кръстител Борис-Михаил, обявява пред цялата държава три важни промени:

1. На царския престол се въздига третият му син Симеон (на мястото на първородния му син Владимир Расате, невъзприемащ християнството – и затова ослепен и хвърлен в затвора)

2. Българската столица се премества от Плиска в книжовния Преслав

3. Българският език заменя гръцкия в богослужението и управлението на страната. Българските кирилски

букви стават задължителни в цялата държава.

Нито една европейска държава не е обявявала с официален държавен акт в толкова ранна епоха своя книжовен език!

И така – в цялата българска империя (някои историци я наричат така!) вдъхновеното поетическо слово, отправяно към Бога, а така също и думите, уреждащи различни държавни дейности, трябва да са на български език и изписвани на родната кирилица. И това важи за цялата ни страна – земите до Солун и Охрид, до Драч и свещения Берат, чак до крайбрежието с излаз на Йонийско море (в днешна Албания), до Алба Булгарика (Белград), до Косово, цяла днешна Румъния (назовавана Молдова), до Моравия и до Пеща (в днешна Унгария), Южна Украйна, до устието на Днепър и т.н.

От този ден нататък в целия този български простор ще светят думите на родното поетическо слово, изписано с кирилски букви!

БАЛАДА ЗА НИЗШИТЕ ЧИНОВЕ

Георги Константинов

*Те не знаеха френски, не танцуваха полка.
Бяха слушали само тръбата на полка.
И не бяха облечени в празнични кители.
Даже чаша шампанско не бяха опитали.*

*С преброени сухари в окопа закусуваха
и със мокри шинели в атака се спускаха -
неизвестни, безбройни, от бога забравени,
те вървяха след своите майори прославени,*

*за да свършат на подвига черната работа.
Те не търсеха славата. Искяха правдата.
И за тях не достигаха златните ордени.
А оловни куршуми посрещяха гордо те.*

*И потъваха в ниви и храсти къпинови -
към смъртта се издигаха низшите чинове.
И макар че не бяха от графски фамилии,
най-високи са техните братски могили.*

Християнската книжнина, сътворявана вдъхновено от български творци на нашата кирилица, не само озарявала с божие слово всеки човек, възприел новата вяра, но и обединявала духом многобройния народ от всички краища на голямата славянска държава.

И започва да се разпростира и да възнува милиони души голямата вълна от български творби: поетични молитви (като „Азбучна молитва“ и „Проглас към Евангелието“), Христови възхвали, евангелия, проповеди, жития,

псалтири... Построени са и хиляди нови Христови храмове, чийто брой, според някои историци, надвишава 12-15 хиляди. (Немалко такива храмове са съществували и преди това...)

А като се има предвид, че във всеки църковен храм са необходими най-малко 8 книги за литургична и всякаква друга дейност (по указание на Климент Охридски в т.н. „Апостолски правила“) – очевидна е необходимостта от десетки хиляди книги по цялата обширна страна. Нека напомним, че една такава книга, прославяща Божие слово, изобразена с кръстове, цветни плетеници, детелини, растителни и животински мотиви, обикновено съдържа над 50 страници. Някои книги – дори двойно и тройно повече...

Значи говорим за поне 5-6 милиона страници! Безброй страници, изписвани от хиляди образовани монаси... Защото в ранното средновековие печатници не е имало – всяка книга се е пишела и преписвала на ръка, предимно в стотниците манастири.

На стр. 11

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. „Пиротска“ 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване

